

Me tahame rahus töötada

9. mai. Asulale langeb õh-
tuhämarus. Külänõukogu ees-
peatuvad autod koolide ja
asutuste delegatsioonidega.
Kaasas pärjad, lilled. Siia on
kogunenud ka palju kohalikke
elanikke: hästi noori, alates
lasteaiast mudilastest, ja ka
eakamaid, kellest mitmed ise
pole sõjakoledest puutuma-
ta jäänud.

Algab rivistumine. Kõige et-
te ühendatud puhkpilliorke-
ster, siis Roela, Kulina ja Vi-
ru-Jaagupi kool, Kü-
ti, Roela ja Viru-Jaagupi sov-
hoos, Ed. Vilde nim. kolhoos,
Viru-Jaagupi komsomoliorga-
nisatsioon. Ja palju teisi, ke-
da päeva ja sündmuse pidu-
likkus ei lubanud koju jääda.

Orkester alustab marssi. Al-
gab rongkäik vennaskalmistu-
le. Käed sirutavad kõrgele üle
30 tõrviku. Uhesuguse kindlu-
suga hoiavad meie esivanema-
te lahingute- ja võidumärki-
nii 5-aastane Eero ja ka eakas
pensionär.

Jõutakse vennaskalmistule.
Leinamüütingu avab külänõu-
kogu esimees sm. Inno. Ta
kutsus inimesi olema valvsad

ja asetab valged kallad mä-
lestussamba jalamile. Sõna
saab endine rindevõitleja sm.
Peterson. Temalt kuuleme,
kuidas esialgu uskumatuna
näiv võiduteade jõudis tema-
ni 20 aastat tagasi. Kuramaa
avaras kaevikus. Oma sõna-
võtu lõpul rõhutab sm. Peter-
son, et kõigi aus töö on võidu
parimaks kindlustajaks ja
hoidjaks.

Mängitakse leinamarssi. Lan-
genud kangelaste puhkepai-
gale asetatakse pärjad. Viru-
Jaagupi Keskkooli pioneerid ja
kommunistlikud noored kõne-
levad möödunud sõjakoledest
luuleridadega. Ja lahku-
takse isesuguse tundega sü-
dames. Homme on jälle töö-
päev. Keda ootab traktorirool
või külviagregaat, keda lüpsi-
masin või õpik. Meie elame ja
tahame rahus töötada.

M. INNO,
meie kirjasaatja